

KARACAOĞLAN NEFESLİ BİR ŞAİR

Ramazan Avcı

Ali İhsan Ali İhsan Kekeç... Karacaoğlan'ın içtiği sudan içmiş, saz çalıp türkü çığırıldığı yerde büyümüş bir yayla çocuğu. Anadolu kültürü, iklimi ve coğrafyasını yüzüne, yüreğine ve diline yansıtan bir Anadolu insanı... Ve bütün bu hususiyetleri şiirlerine sinmiş bir şair...

Ali İhsan Kekeç'in şiirini ilk defa, yayın yönetmenliğini yaptığım *Yeni Ufuk Dergisi*'nde (2001) yayımlamış, orada okumuştum. "Kafdağı" başlığını taşıyan bu şiirde, zengin bir birikimin, yetenekli ve kıvrak bir kalemin, dile hâkim bir şairin varlığını fark etmiştim.

*Şimdi akrep burcudur yaşanan
Yıllar bir girdapta, sancılı zaman
Büyüdü eski çocuklar.
Uçuş gittiler aradan
Eski zamanlara çekildi kuşlar.
Pahalı düşlerde pahalı oyuncaklar.
Çelimsiz omuzlarda
Geçim kaygısı var.*

Sonraki yıllarda her karşılaşmamızda şiir çalışmasını sorar, şiirlerini kitaplaştırması konusunda teşvik etmeye çalışır ama her defasında mütevazı cevaplar alırdım. Oysa şiir enflasyonu yaşanan bir ortamda onun şiirleri görünmeyen veya kör ışık yayan yıldızların arasında Çoban Yıldızı gibi duruyordu. Şiirlerini kitaplaştırmasını arzu eder, "Bu vadide ben de varım!" demesini arzu ederdim. Bir şairin başarısını anlamı şekle, şekli anlama kurban etmeden duygu, düşünce ve gözlemlerini en uygun şekilde et tırnak misali dile getirmesinde ve özgün imgelerinde aramak gerekir. Bu bakımdan incelendiğinde Ali İhsan Kekeç'in şairlikteki ustalığını ve olgunluğunu görmek mümkün olacaktır. Ali İhsan Kekeç, şiir geleneklerini tanıyan, kavrayan; bu geleneklerden nasıl istifade edebileceğini bilen ve geleneğe yaslanarak kendine özgü bir şiir yatağı oluşturma çabası içinde olan bir şairdir. Şair, özellikle halk şiiri formatındaki şiirlerinde doğal ve akıcı bir üslupla duygu ve düşüncelerini en uygun şekil kabına koyarak okuyucuya sunuyor. Bu şekil kabında herhangi bir sızma, renklerinde solma, eğretilik görmek hemen hemen imkânsızdır.

*Döner devran geçer devir
Bin can gider, bin can gelir
Zaman durur, renk körelir
Verilen mühlet konuşur.*

mısralarında olduğu gibi akıcı ve rahat bir söyleyişi vardır.

Şiirlerinin ekseriyeti Türk halk şiirinin koşma ve semai nazım şekliyle olmakla birlikte zaman zaman gazel tarzında zaman zaman da serbest tarzda şiirlere de rastlamaktayız.

*Onun şiirlerinde,
Hey geri de deli gönül hey geri
Adana, İlbeyli, Göksun, Tekir'i
Otuz iki sancak, Diyarbekir'i
Acep gezsem ala gözlüm var m'ola*

diyerek şairin yaylası olan Tekir'de sevdiğini arayan Karacaoğlan'ın sesi duyulmaktadır.

Ali İhsan Kekeç'in şiirlerinin büyük bir kısmının aşk ve tabiat temalarını işlediğini görmekteyiz. Şair tabiatı dışarıdan bakan değil, tabiatın içinde anılarıyla yaşayan bir gözle ele alıyor. Zira o tabiatın kucağında yetişmiştir. Yayla gibi sert ama yayla gibi duyarlı; yayla gibi içtendir. Nitekim gönlü her daim yayladan yanadır:

*Çağsır kokuları bayılıyor mu
Şafakla yayıklar yayılıyor mu
Tuzlakta keçiler sayılıyor mu
Öter mi yamacında çanı yaylanın.*

Ali İhsan Kekeç'in tabiat şiirlerinde bazen Bedri Rahmi Eyüboğlu'da da rastladığımız güçlü gözleme ve temasa dayalı duyarlılığı görmek mümkündür. Bedri Rahmi Eyüboğlu'nun,

*Seni düşünürken
Bir erik ağacı tepeden tırnağa donanır
Deliler gibi dönmeğe başlar
Döndükçe yumak yumak çözülür
Çözüldükçe ufalır küçülür
Çekirdeği henüz süt bağlamış
Masmavi bir erik kesilir ağzımda
Dokundukça yanar dudaklarım*

mısralarında gördüğümüz güçlü gözlem ve bu gözlemlerin şair üzerinde bıraktığı izlenim, Ali İhsan Kekeç'in aşağıdaki mısralarında da görülmektedir:

*Yaz geldi çiçek açtı
Meyveye durdu kara erik ağacı
Uzakta bir bahçe görsem
Durmaz ayağım elim...
Alca, morca iki erik benlendi bir dalda
Birini ben kopardım
Birini de sevgilim...
Bu gece düşte gördüm, sabahtan çıktım yola
Acaba her bahçede bir kara erik varmıola?...*

Ali İhsan Kekeç'in şiirlerine hâkim olan temalardan biri de aşktır.

*Dünyada her bir şeyden geçerim amma...
Kör olası bir güzelden geçemem.*

mısralarıyla gönlündeki güzele pencere açan şair, yer yer özgün imgelerle âşğın maşuka olan tutkusunu dile getiriyor:

*Mürüvvetsiz bir güzelin gök çekimine mi girdin?
Uyan kalbim yeryüzünde sabah oluyor.*

Şairin aşk konulu şiirlerinde sevgili imajı Leylâdır, Zühre'dir, Aslı'dır. Tıpkı Mecnun gibi sevgiliden gelen belayı şifa olarak gören bir yaklaşımı vardır aşka:

*Bir ebru bakışınla aşğın, taze canlar buluyor
Senden gelen cefayı cana minnet biliyor.
Sevgilinin fizikî portresini de tabiat öğeleriyle betimliyor:*

*Ter-ü taze dudaklar bir güle nazire mi?
Neden gül simadan önce gözler gülüyor?*

Ali İhsan Kekeç, divan şiir geleneğinin şekil

özelliklerinden de istifade ederek onu günümüz şiir dilinin özellikleriyle yoğuruyor. Yahya Kemal Beyatlı, Mehmet Çınarlı, Bahaettin Karakoç, Nurullah Genç gibi şairlerin şiirlerinde gördüğümüz gazel tarzında modern söyleyişleri Ali İhsan Kekeç'in şiirlerinde de görmekteyiz:

*Anamın sandığında saklı tül den geçemem
Baba ocağından kalan külden geçemem
Naylondan kumaşlar sıkıyor beni
Nenemin dokuduğu şaldan geçemem.
Öte dursun majörlü, minörlü sesler
Kırık sazımdaki telden geçemem.*

Yukarıdaki mısralarda da görüldüğü üzere gibi bazı şiirlerinde bizi biz yapan kültürel değerlerimize olan saygısını ve sevdasını dile getirir. Tıpkı Türküler şiirinde olduğu gibi:

*Çiçekler açmadan bahar gelir mi
Çoban kavalından ayrı kalır mı?
Türkü bilmeyenler Türk'ü bilir mi?
Bu ulu çınarın dalı türküler...*

Bazı şiirlerinde zamandan şikâyet ve geçmişe özlem sezilir. Fakat o, bu serzenişini de edebî ölçüler içerisinde, edebî üslupla, edeplince dile getirir:

*Devlerin gölgesi vurdu zamana
Bir dudağı yerde, bir dudağı gökte.
Gökten üç elma düşüyor
Üçü de devin elinde.
Şahbaz atlı şehzade
Atını daha hızlı sür.
Al şu bahtsız çocukları
Kafdağı'na götür.*

Şairin, Yahya Kemal için yazdığı şu mısralar da serbest şiirdeki yetkinliğinin ve anlatım gücünün göstergesidir.

*"Bin Atlı" lar çekildi haşmetli çağlar ardına
Şiir ufuklarında kaybolan son atlısın sen
O "Eski Musîki" bir "Hayal Beste" olur adına
Sonsuzluğa giden yolda şimşek kanatlısın sen
Yahya'sın, Kemâl'sin, Beyatlı'sın sen.*

Hülâsa; Ali İhsan Kekeç, yaylanın derinliklerinde gürül gürül akan bir kaynaktı. Nihayet yeryüzüne çıkarak içi yananların tas tas içeceği bir memba sunuyor.